

ואמרתם כנה ליה

מוסף ל"ג בעומר תשע"ז מבית העלון הפופלארי "אור השבת" | לפרטים 052-7148454 | כל הזכויות שמורות

היכלולא דרשב"י

רבנו האריז"ל ב"פרי עץ חיים" מבאר כי ל"ג בעומר הוא יום פטירתו של הרשב"י; והטעם שמת רשב"י ביום ל"ג בעומר הוא שרשב"י היה מתלמידי ר"ע שמתו בספירת העומר.

אולם נתייגעו כל המפרשים להבין דברי האריז"ל ל שהם תמוהים מאוד כי איך יעלה על הדעת שרשב"י נפטר בל"ג בעומר משום שהיה מתלמידי רבי עקיבא שמתו בימי הספירה הלא מבוא בגמרא שרשב"י היה אחד מחמישה תלמידים שנשארו אחרי שמתו כל תלמידיו: "וזהו העולם שמם עד שבא ר"ע אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם רבי מאיר ורבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמוע והם הם העמידו תורה אותה שעה".

זאת ועוד שהרי מבואר בדברי האריז"ל עצמו כי בל"ג בעומר נתעורר הרחמים (משום אכדט"ם) ולכן פסקו למוות ואז סמך חמישה תלמידיו החדשים שנתקיימו בעולם כלשונו: "ואמנם בהתגלות שם זה אז פסקו מלמות כי הוא רחמים ואז סמך ר"ע תלמידים אחרים שהם ר' מאיר ור' יהודה וכו' שהם ה' גבורות דגולות נגד ה' אותיות אכדט"ם רחמים ואלו נתקיימו בעולם והגדילו ועשו פרי"י אם כן איך אפשר לומר שרשב"י נסתלק דווקא ביום ל"ג בעומר משום שהיה מתלמידי ר"ע?

אלא אומר האריז"ל שרשב"י נזהר שלא לגלות את סתרי התורה לאדם שאין הוא ראוי ללמוד, ומהסיבה הזאת נלקח ונפטר ביום ל"ג בעומר. משום מה: בגלל אכדט"ם שערי רחמים שבא להגיד גזר מלכו של עולם על כל הצדיקים שחייבים להסתלק כשמוגיע זמנם.

בר יוחאי, נמשחת אשך, שמן ששון מחבריה:

בר יוחאי, שמן משחת קדש, נמשחת ממדת הקדש, נשאת ציץ נזר הקדש, חבוש על ראשך פארה:

בר יוחאי, מושב טוב ישבת, יום נסת יום אשר ברחת, במקרת צורים שעמדת, שם קניית הודך והדרך:

בר יוחאי, עצי שטים עומדים, למודי יהנה הם לומדים, אור מפלא אור היקוד הם יוקדים, הלא תמה ירוך מזריך: בר יוחאי, ולשדה תפוחים, עליה ללקוט בו מן הקחים, סוד תורה כפיצים ופרחים, נעשה אדם נאמר בעבורך:

בר יוחאי, נאזרת בגבורה, ובמלחמת אש דת השערה, ותרב הוצאת מתערה, שלפת נגד צרריך:

בר יוחאי, למקום אבני שיש, הגעת לפני אריה ליש, גם גלת פותרת על עיש, תשורי ומי ישוריך:

בר יוחאי, בקדש הקדשים, קו ירוק מחדש חדישים, שבע שבתות סוד חמשים, קשרת קשרי ש"ן קשריך:

בר יוחאי, יוד חכמה קדומה, השקפת לכבוד פנימה, שלשים ושתים נתיבות ראשית תרומה, את פרוב ממשח זיו אוריך:

בר יוחאי, אור מופלא רום מעלה, יראת מלחביט פי רב לה, תעלומה ואין קורא לה, נמת עין לא תשוריך:

בר יוחאי, אשרי יולדתה, אשרי העם הם לומדיה, ואשרי העומדים על סודה, לבושי חשן תמיד ואוריך:

בר יוחאי, זכותו יגן עלינו, ועל כל ישראל אחינו, שיבאו וינאלנו במהרה, ונאמר אמן:

בר יוחאי, נמשחת אשך, שמן ששון מחבריה:

הגאון הגדול הרב יוסף חי סימן טוב שליט"א, ר"מ בישיבת פאר השלום, ור"י המתמידים:

מפני מה מצינו דוקא אצל רשב"י שעולים לציונו רבבות אלפי ישראל ביום ההילולא?

חשיפה ראשונה!!

האנדרלמוסיה בחברא קדישא

את הזמר בעל פה? איש אינו עונה, דומה כי אף זה היודע את הזמר על פה - אינו זוכרו במעמדים כגון דא באישון לילה ואפילה בבית הקברות. הרב ישראלי עומד בצד, נבוך מעט מפחדו של מעמד זה שאינו רגיל אליו. עודם מתלבטים, כמעט נסוגו לאחוריהם, לפתע

נזכר הרב ישראלי כי בכיסו יש תדפיס של הזמר. 'הנה', קרא אליהם והושיט את שבידו, 'יש לי כאן את הזמר'. מישהו אחז בדף, האיר עליו בפנס והחל קורא רפויות: 'בר יוחאי נמשחת אשריך!'

אם ברגעים ראשונים היה קולו בודד וחסר חיות, הרי שאט אט החלו הכל מצטרפים אליו. אחרי ככלות הכל מעמד כזה לא חוזר על עצמו מידי יום. למרגלותם רגבי עפרו של יהודי עלום. הזמר פורט על נימים חבויים בלב. לך תדע, מי היה ומה היה נפטר זה. עוברים הם מקטע לקטע בשיר הקדוש הזה, הגדול בסתרי תורה, מין התלהבות ניכרת פתאום בחלל. מהדהדות המלים על פני ההר כולו, מנסרות את דממתו: 'תעלומה ואין קורא לה, נמת, עין לא תשוריק'.

סיימו את השיר, ירדו מן ההר בלב מתפעם. הרב ישראל היה נרגש כולו: 'הפלא ופלא', מילל ופילל, 'פלאי פלאות'. ניכר היה עליו כי הינו המום ממהשו. במהלך הדרך חזרה שח להם את השתאותו הכבירה, היה בפיו סיפור מדהים שהמם את שומעיו. לשמע דבריו נמוגה מהם כל עייפותם כליל, הדברים אכן היו מפליאים. 'שמעו נא רבותי', קרא, 'מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה עשית. האזינו וראו אך סיבב הקב"ה שיקום רצונו של נפטר זה, שישוררו 'בר יוחאי' אחר קבורתו.

'רגיל אני מדי שבת להתפלל 'מנחה גדולה' אחר סעודת שבת בבית כנסת סמוך. זהו מנהג תמידי אשר אינו מוותר עליו. "משום מה" הארכת היום בסעודת שבת יתר על המידה, שלא כהרגלי עבר זמנו של מנין זה. סיימתי את הסעודה ופסעתי לעבר בית כנסת אחר להתפלל בו מנחה. בהגיענו סמוך אל אותו בית כנסת אחר, מצביע בני על הארץ ומראה לי כי מתגולל על הרצפה דף הטעון גניזה. גחנתי והגבהתי, היה זה דף שנדפס עליו 'בר יוחאי'. נשקתיו והכנסתי לכיסי, כשבכוונתי להכניסו בבית הכנסת אל תוך סידור.

שכחתי מכך, עקב זאת נותר הדף הגנוז בכיסי. רק עתה, בבית הקברות, נזכרתי כי מצוי התדפיס בכיסי. עתה גם הבנתי מדוע גולגל דף זה לידי, מדוע אירע לי - שלא כהרגלי - לאחר את המנין הקבוע ולהגיע למקום אחר. רק כך פגשתי בדף מתגולל זה. גנזתי בכיסי, בכדי לשורר הימנו 'בר יוחאי' על קברו הרענן של יהודי בלתי מוכר...!

חברי ה'חברא קדישא' נדהמו מהסיפור, אכן השגחה פרטית מופלאה. הבעל שם טוב זיע"א הראה לתלמידיו כי לכל עלה נושר יש מטרה, כאותו עלה שנתלש והצל על גווה של תולעת, מיקוד להט השמש. עתה ראו עין בעין כי גם לכל דף גניזה מתגולל יש תכלית ויעוד, הקב"ה מפגישו עם אדם מסוים שיגביהו, לצורך מטרה מאד מיוחדת. שוב למדו הכל כי אין מקרה בעולם, הכל בהכרזת שמים. אין אדם נוקף אצבעו - עד שמכריזים עליו. אין אדם מאריך בסעודה ומאחר מנין - עד שמכריזין עליו. אין אדם מגביה דף גניזה עד שמכריזין עליו.

משרדי 'חברא קדישא' בירושלים, אחת השעות המאוחרות של ערב שבת קודש. צלצול טלפון קורע את הדממה. המזכיר עודנו נוכח במשרד, עונה באי-חשק לטלפון. על הקו קולו הרועד של אדם בוכה. טבעם של שיחות הטלפון במשרד זה, שאינם מבושרות בשורות טובות. אזניו, כמזכיר, שומעות כאן מידי יום ביומו את

רעד קולם של יהודים ביומם הקשה, קולם של יתומים או אלמנות המבקשים בבכי את שירות החברא קדישא בשעה כה קשה עבורם. במקרה זה רווח לו מעט, כששמע כי לכל הפחות הנפטר זכה לשיבה בטרם סיים תפקידו עלי אדמות.

מלכתחילה ביקש הפונה לערוך את הלוייה במשך יום זה - אלא שמבט על השעה המאוחרת של יום ערב שבת קודש, הבהיר כי הדבר אינו בר ביצוע כלל. בלית ברירה סיכמו ביניהם כי יעמדו בקשר במוצאי שבת, בכדי לערוך אז את הלוייה. המזכיר הבין מתוך השיחה כי מדובר ביהודי פשוט מן השורה. מיד שם עין על חלקת קבורה מתאימה, והחליט לגמור את הסדר הענין במוצאי שבת.

מוצאי שבת הגיע. עריכת לוייה של תלמוד חכם חשוב ומפורסם ועוד עיכובים שונים גרמו לכך שרק לקראת חצות הלילה נפנו בני ה'חברא קדישא' לטפל בענינו של נפטר פשוט זה. אחר עריכת הטהרה, בדרך אל הקבורה בהר הזיתים, הבחינו בני ה'חברא קדישא' בכך שחסר להם עשירי להשלמת מנין. החליטו כי יעצרו ליד בית מדרש בירושלים ויבקשו את אחד הנוכחים להצטרף עמם.

בפינת בית המדרש ישב אז הרב ישראלי, מסיים את עיונו המעמיק בספרים שלפניו. מגיד שיעור הוא, זה עתה עמד לסיים את הכנת שיעור המחר. בקשתו של בן ה'חברא קדישא' הפתיעה אותו קצת: לצאת אל הר הזיתים כחצות לילה, לקבורת יהודי ששבק חיים בר מנין, אינה דבר נעים במיוחד... מלכתחילה ביקש להתנצל על כך שנבצר ממנו, מגיד שיעור הוא ועליו להיות עירני ביום המחרת. סבר להפנות את הבקשה אל אחרים ששהו אז בבית המדרש. אך במחשבה שניה שש על מצוה זו נזדמנה לידו, מצות גמילות חסד אמיתית עם אדם שלעולם לא יקבל הימנו גמול וכלל אינו יודע מי הוא. סגר ספריו ואץ לקיים את המצוה שזימן הקב"ה לידו.

באפילה שבה, צועדים מנין היהודים עם מיטתו של הנפטר לעבר מקום מנוחתו. בידי הצועדים בראש - פנס המטיל אלומות אור. לאורו נערכת קבורת אותו פלוני כפי כל הנהוג. נסתם הגולל, מישהו קרא קדיש, וה'חברה' מבקשים לפנות לביתם. השעה מאוחרת מאד, לא נעימה השהיה במקום כזה. ינוח הנפטר בשלום על משכבו, יעמוד לגורלו לקץ הימין, והם ישובו הביתה לחיים ולשלום. אלא שבדיקו אז, נזכר אחד מהם שהאלמנה ביקשה מאד, ממש התחננה, שלאחר הקבורה ישוררו סביב הקבר את הזמר 'בר יוחאי'... אמרה כי בעלה ציוה על כך. קשור היה לרשב"י בכל נימי נפשו, וזה היה חפצו ורצונו כל ימיו.

כמעט פנו ללכת, אך הנזכר קורא לכל חבריו ומפנה תשומת לבם לבקשתו של הנפטר שזה עתה נקבר. עייפות וליאות הכבידו עליהם, רוחות של לילה נשבו ושרקו, דממת מוות שבמקום האיצה בהם להסתלק ומהר - למי יש חשק לשורר עתה 'בר יוחאי'... אורו של הפנס ריצד, מישהו אמר, ובצדק: 'אין לנו כאן סידור, מי בינינו יודע

הגאון הגדול הרב יוסף חי סימן טוב שליט"א, ר"מ בישיבת פאר השלום, ור"י המתמידים:

מפני מה מצינו דוקא אצל רשב"י שעולים לציונו רבבות אלפי ישראל ביום ההילולא?

כבוד ידידי וחביבי הבה"ח המפואר והנעלה מיחידי סגולה לן בד' אמות של עמלה של תורה... הנה מלפני כמה זמן בנסיעתי עם איזה נהג מונית רחוק מאד מתורה ומצוות, החילותי לדבר עימו דברי אמונה בה' יתברך, אך הוא בעוה"ר כבר בתחיית המתים ובאמונה, נעניתי ואמרתי לו, האם שמעת על הרשב"י, אמר לי ודאי, אמרתי לו תראה היאך רבבות אלפי ישראל עולים על ציונו ביום ל"ג בעומר, והכל למה לכבוד שהיה עבד נאמן לה', ועליו מסופר בגמרא היאך שהחיה מתים, אם כן מתוך המסורת הנפלאה הזו יש לנו חיוק לאמונה, ועוד למה יהיה רחוק הדבר לומר שעתידי הקב"ה להחיות את כל המתים. ותחילה השיבני אותו רחוק שאדם קדוש כמו רשב"י ודאי יקום לתחיית המתים, והתגלגלתי עימו בדברים שהלא רשב"י שהיה קדוש וחכם נאמר על ידו יסודות האמונה בה' ובתחיית המתים, עד שהחל ניצוץ האמונה בליבו של אותו יהודי לזרוח. אותה שעה נוכחתי בעצמי לראות עד כמה רב כוחו של אדונינו רשב"י שעד עתה אור קדושתו וטהרתו, תורתו ואמונתו, מאיר וזורח בליבות ישראל כולם. והנה באמת יש להתבונן למה דוקא אצל רשב"י מצינו דבר גדול ונשגב זה, מה שלא מצינו אף אצל האבות ומנהיגי האומה, שבינם פטירתו עולים אלפים ורבבות לקברו, מנהג קדום מדורי דורות, ונקבע ליום שמחה בכל מקום, ובכל אתר ואתר מדלקים אור שלהבת לכבודו, ושישים ושמחים בתורתו. וגם אין אומרים בו תחנות כמו שנפסק בשו"ע (או"ח סי' תצ"ג סעיף ב'). ואף צער החורבן נאסר ביום זה, כמו שכתב בשער הכוונות (בשמונה שערים, בעניין ספירת העומר), ולמד מזה המגן אברהם (או"ח סי' תצ"ג) שיום ל"ג בעומר הוא יום שמחה, וכ"כ בברכי יוסף (או"ח סי' תצ"ג אות ד'), וכן נתקבל אצל העולם ותופסי התורה.

והעולם רגיל לומר שלמרות שמצינו גם אצל שאר תנאים ואמוראים שלמדו בהתמדה עצומה, גלו למקום תורה והסתגרו בחצרות בית ה', (עיין כמונת סג' ודף סג. ועוד) אולם אצל רשב"י מצינו מעלה יתירה (מסכת שבת לג:), שהיה ספון וטמון במערה כל אותן שנים רבות, י"ב שנה ואח"כ עוד שנה, ועסק בהן בתורה ורק בתורה בעמל נורא, מתוך צער מחילות וייסורים גדולים, ללא שום הנאה גשמית, רק מים וחרובים, ולמה נקרא שמם חרובים שמחריבים את הגוף (עיין רמז"ס פ"ד מהל' דעות הל' י"א, וע"ע מה שכתבנו צענין אכילת המרוצים נמאמר היאך לא חשש רשב"י צמרוצים לערלה), לכן זכה לכל זה. וכמו שמצינו שכשיצא רשב"י מהמערה יצא לקראתו רבי פנחס בן יאיר חתניה ועלה עימו לבית המרחץ והיה מתקן ומחליק לו הבשר ובוכה לפי שראה שכל בשרו בקעים וסדקים מהחול, והיו יורדים דמעות מעיניו לתוך פצעיו, והיה רשב"י מצטער מכך, אמר לו ר' פנחס אוי לי שראיתך בכך, אך השיבו רשב"י אשריך שראיתני בכך, שאילמלא לא ראיתני בכך לא מצאת בי כך, שמתחילה כשהיה רשב"י מקשה קושיא היה רבי פנחס בן יאיר מתרץ י"ב תירוצים, וכעת כשהיה רבי פנחס בן יאיר מקשה קושיא, היה רשב"י מתרץ כ"ד תירוצים.

ואיתא עוד במסכת ב"מ (פה.) שכשנפטר רבי יוסי ברבי אלעזר הביאוהו למערה של אביו, והיה בפתח המערה עכנא (נחש גדול), א"ל עכנא עכנא, פתח פיך, ויכנס בן אצל אביו, לא פתחא להו. כסבורים העם לומר שזה גדול מזה, יצתה בת קול ואמרה לא מפני שזה גדול מזה, אלא זה היה בצער מערה וזה לא היה בצער מערה. הא קמון עד כמה גדלה מעלתן שלמדו תורה בעמל וצער גדול, שכמדומה ולא היה כדוגמתו, וממילא נראה שמפני כך עולין הכל על ציונו של רשב"י ובנו שגדולה זכותן שיתפללו ויעתירו רחמים בעד הכלל לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, ולכבוד תורתו של רשב"י ובנו ר"א ששים ושמחים כל ישראל.

אולם נראה להוסיף ולבאר יסוד הדברים בזה על פי מה שדרש רבא במסכת מועד קטן (טז:): כל העוסק בתורה מבפנים תורתו מכרזת עליו מבחוץ. ובמדרש רבה (פרשת וארא אות ח') איתא, אמר הקב"ה (ירמיה כ"ג) "אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה'", א"ר בנימין בר לוי אם ישב אדם בזוית ועוסק בתורה אני מראהו לבריות. ובמסכת יומא (עב:): איתא, עדות ה' נאמנה אמר רבי חייא בר אבא נאמנה היא להעיד בלומדיה. ופירש הריטב"א בשם יש מפרשים שמפרסמת אותו, כמו שדרשינן מדכתיב "חכמות בחוץ תרונה" כל העוסק בתורה מבפנים תורתו מכרזת עליו מבחוץ.

ועל כן מכיון שרשב"י עסק כל אותן השנים בתורה בהתמדה נוראה ובסתור ממש, יצא לו שם מסוף העולם ועד סופו, מאז שנכנס למערה ועד סוף כל הדורות, כי תורתנו הקדושה מכרזת ומעידה עליו בכל עת ובכל זמן על שעסק בתורה כל אותן השנים בסתר, ואין לך תינוק ותינוקת מודן ועד באר שבע שאינן יודעים כי רשב"י ובנו עסקו בתורה במערה כל אותן י"ג שנים, ונוטלין מכך הכל חיוק עצום, ומכאן ניטול חיוק לשקידת ועמל התורה ובייחוד לבני הישיבות הקדושות לדעת כי כל דברי העולם הזה הכל הבל ורעות רוח, ואין לנו שיוור אלא התוה"ק שהיא קיימת ומאירה לנצח נצחים.

הילולה שנעלמה בזכות הרשב"י עומר - תמונות לחיים -

על אחד מחברי, אברך חשוב, נחתה ביום מן הימים צרה צרורה: בנו חלה במחלה קשה ביותר, ה' ירחם. מיני אותו יום בו התבשר על כך מפי הרופא, נעצרו חייו באחת. עולמו החל להתגלגל בין בדיקות מייגעות לטיפולים מתישים, כאבי לב, חרדות ומתחים.

מאחר ונמנית עם קבוצה קטנה ומלוכדת של חבריו הקרובים, נרתמנו להושיט לו עזרה, ותמכנו בו ככל יכולתנו. אך דא עקא, המחלה התמשכה והתארכה, עולה ויורדת חליפות, ונותרה על מקומה ללא כל ישועה באופק. הגוף לא הגיב כראוי לטיפולים השונים, ולאחר שנות מחלה קשות, תוך שמצבו הרפואי מידרדר והולך, הרימו הרופאים את ידיהם בייאוש. "אנחנו עשינו את שלנו", אמרו להורים החרדים, "אין לנו יותר מה לתת לילד".

דמעות רבות נשפכו כאשר האב חזר הביתה, שבור ורצוף, נושא את בנו ברגליים כושלות.

**דבריו הנרגשים
נשמעו תלויים מעט,
כאשר בחדר הסמוך
לנו מוטל על המיטה
ילד חולה על סף חייו,
גופו רופס והכרתו
מעורפלת. וכי ניתן
להפוך חושך לאור, מר
למתוק? דממה כבדה
השתררה, ואגם מר
של יגון הכביד וצרב
את הלב**

על אחד מחברי, אברך חשוב, נחתה ביום מן הימים צרה צרורה: בנו חלה במחלה קשה ביותר, ה' ירחם. מיני אותו יום בו התבשר על כך מפי הרופא, נעצרו חייו באחת. עולמו החל להתגלגל בין בדיקות מייגעות לטיפולים מתישים, כאבי לב, חרדות ומתחים.

מאחר ונמנית עם קבוצה קטנה ומלוכדת של חבריו הקרובים, נרתמנו להושיט לו עזרה, ותמכנו בו ככל יכולתנו. אך דא עקא, המחלה התמשכה והתארכה, עולה ויורדת חליפות, ונותרה על מקומה ללא כל ישועה באופק. הגוף לא הגיב כראוי לטיפולים השונים, ולאחר שנות מחלה קשות, תוך שמצבו הרפואי מידרדר והולך, הרימו הרופאים את ידיהם בייאוש. "אנחנו עשינו את שלנו", אמרו להורים החרדים, "אין לנו יותר מה לתת לילד".

דמעות רבות נשפכו כאשר האב חזר הביתה, שבור ורצוף, נושא את בנו ברגליים כושלות.

תחושת ייאוש הזדחלה בלבבות. אפסה כל תקווה, אין עוד קרן אור באופק. אך בתוך מצב מדוכדך זה, החל אחד מבני החבורה להביע את הרהוריו בקול. "הרופאים אומרים שהם סיימו? יפה. אך כלום הם הקובעים גורלות? אצל הקב"ה אין מושג כזה 'אפסה תקוה'. קל רחום וחנון הוא, ומעתה אנו מחכים לתוצאות שלו, ולא של בדיקות דם מרופאים בשר ודם. לזה הוא מצפה, ועיני ה' אל המייחלים לחסדו!"

דבריו הנרגשים נשמעו תלויים מעט, כאשר בחדר הסמוך לנו מוטל על המיטה ילד חולה על סף חייו, גופו רופס והכרתו מעורפלת. וכי ניתן להפוך חושך לאור, מר למתוק? דממה כבדה השתררה, ואגם מר של יגון הכביד וצרב את הלב. אולם אז בקע קולו של חבר נוסף את הייאוש והקדרות: "חבר'ה, נוסעים למירון"

רוחו השתפר, והרופאים שהתבשרו על השינוי בקשו להביאו לבדיקות נוספות. הרופא שנטל ממנו בדיקת דם אף רץ למעבדה, ולפתע בקעה שאגה אדירה מעם המבחנות: "יש נסיגה, נ - סי - ג - - ה!"

דלו המילים מלתאר את התרגשות הוריו ואת שמחתם. במשך היום הגענו כולנו אל בית החולים, לצפות מקרוב בנס החי, בילד של רבי שמעון. היינו כחולמים. כלום קלה היא בעיניכם? כולנו מאמינים בני מאמינים, אך לב מי לא ירעד כשיראה במו עיניו את כוחם הנורא של התנא האלוקי, של התמיכה במפיצי אורו. תורתו מגן לנו!

לא קצרה היתה הדרך - אך בטוחה ועקבית. הילד הלך והחלים, ומה נהדר היה המראה לראותו צועד על רגליו אל המונית בה נסע לביתו! כל צוות בית החולים ידע על פרטי המקרה המופלא, והכל שחו בהתפעלות על כוחה המופלא של נתינה לרבי שמעון בר יוחאי. אכן, כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק!

"ידעתי", מסיים בעל המעשה, "ידעתי שיש בכוחו של רבי שמעון בר יוחאי לפעול ישועות. אך כשראיתי במו עיני כיצד הוא מחייה מתים כפשוטו ממש, היתה זו עבורי בשורה גדולה. אחי ורעי! אם הינכם זקוקים לישועה ולהצלחה, אל נא תתבוססו בתוך ייאושכם. יש תקווה, ורבי שמעון בר יוחאי שמה! ברוך ה' זכיתי היום להכיר את המוסדות הקדושים 'צדקת הרשב"י', המסורים בלב ונפש לרבי שמעון בר יוחאי, ופועלים גדולות ונצורות כדי להמשיך את אורו והשפעתו בעולם, על ידי לימוד הזוהר, ארגון ההילולא, ועוד ועוד. אין ספק, שכל התומך בלומדי תורתו של רשב"י הקדוש ויתפלל להוושע בזכותו - ייענה אף הוא מן השמים בכפל כפליים, ויזכה לישועות גדולות למעלה מדרך הטבע!"

בתחילה איש לא קם ממקומו. השעון הורה על עשר בלילה. בחוץ שרקה סופת שלגים, ורעמים חזקים הרעידו את הכל. למירון? כעת?! אך המציע לא הרפה. "די", זעק פתאום, "כלו כל הקיצין, הרי לרופא היינו נוסעים עכשיו. הבה ניסע לבקש מרופא כל בשר בכבודו ובעצמו, קומו ונעלה אל רבי שמעון!"

הטנדרה הקופצני התקדם בעלטה, חורש תלמים בכביש הרטוב. עשרה אברכים ישבו בו בשתיקה קודרת, מכונסים איש בהרהוריו. האמנם יש טעם בנסיעה מוזרה זו? על הספסל מאחור היה שרוע הילד החולה, עטוף בשמיכות פוך גדולות וחמות. "אם כבר", הסביר האב בקול רועד, "ניקח אל הרופא את החולה עצמו"... ניסינו לעצור בעדו, אך הוא התעקש. מה כבר יש לו להפסיד? בשעת ליל מאוחרת, באישון לילה ואפלה, הגענו מירונה. פסענו פנימה אל המערה הריקה, והאב הניח בזהירות את הילד על הספסל הצמוד לקבר. צמרמורת הרעידה את גופינו.